

Παναγιώτης Μαυροειδής

Κατακάθισε λίγο ο κουρνιαχτός για τα εκλογικά αποτελέσματα. Τα γενικά, όσο και τα ειδικότερα της αριστεράς. Όχι δε σταμάτησε η συζήτηση, ούτε έφυγε η ανησυχία. Ίσως όμως σήμερα, σε μια μικρή απόσταση από την ένταση, τη φόρτιση και την κούραση των πρώτων ημερών, να μπορούμε να δούμε καλύτερα τα ζητήματα. Πιο σφαιρικά, πιο νηφάλια, πιο αντικειμενικά, πιο βαθειά.

Το πολιτικό τοπίο όλο και λιγότερο ορίζεται με την απόστασή του από την τελευταία εκλογική αναμέτρηση. Αντίθετα, σκιάζεται και βαραίνει από την πραγματικότητα της επικύρωσης των προγραμματικών δηλώσεων της νέας κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, δηλαδή την **εφαρμογή του Τρίτου Πεντα-κομματικού Μνημονίου και το νέο γεωπολιτικό ρόλο της Ελλάδας σε μια εποχή πολέμων στην περιοχή μας.**

Αρνητικοί πολιτικοί συσχετισμοί, που έρχονται από πιο μακριά

Το **εκλογικό αποτέλεσμα**, φυσικά και δεν ικανοποιεί όσους πάλεψαν για ανατροπή της μνημονιακής αστικής βαρβαρότητας. Μνημονιακή κυριαρχία στη Βουλή, με τρίτο κόμμα τους φασίστες, στάσιμο στο 5,5% το ΚΚΕ, εκτός ορίου του 3% και Βουλής η ΛΑΕ, ενισχυμένη οριακά, αλλά κάτω από το 1% η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Συνήθως, το αίσθημα δυσφορίας για το αποτέλεσμα, διαμορφώνεται με την αντιδιαστολή των εκλογικών ποσοστών της αριστεράς (όχι του ΣΥΡΙΖΑ!), ως προς το **ΟΧΙ του δημοψηφίσματος**. Ηττήθηκε λοιπόν το ΟΧΙ, σε ποιο βαθμό και ποιες είναι οι αιτίες για αυτό; Πως πήγαμε από τη “νίκη” στην “ήττα”;

Η ίδια η σκιαγράφηση του ΟΧΙ περίπου ως μιας ενιαίας ρηξιακής πολιτικής συμπεριφοράς, είναι σε **απόσταση από την πραγματικότητα**. Η επισήμανση αυτή δε γίνεται για να υποτιμηθεί η μειοψηφική αλλά διακριτή ανατρεπτική στάση μέσα στη γενική εικόνα του ΟΧΙ,

αλλά, αντίθετα, για να υπογραμμιστεί ο κίνδυνος να πνιγεί αυτή η τάση, μέσα σε ένα νεφέλωμα **υποτίμησης** του ρόλου και της **ικανότητας πολιτικής ενσωμάτωσης που απέδειξε πως διαθέτει ο ΣΥΡΙΖΑ**, φυσικά με άπλετη ευρύτερη συστημική υποστήριξη.

Ωστόσο, το ουσιώδες πρόβλημα με την άποψη που περίπου λέει:

“είχαμε μια μεγάλη ήττα, ακριβώς επειδή ηττήθηκε το ΟΧΙ, στο πρόσωπο των δυνάμεων που μίλησαν για την ανάγκη να πάει ως το τέλος”,

δεν είναι αυτή η μονομερής ανάγνωση του ΟΧΙ. Το σημαντικότερο είναι ότι υπάρχει **αφαίρεση** από την ευρύτερη κοινωνική και πολιτική διαδικασία διαμόρφωσης και αποτύπωσης των συσχετισμών.

Κατά τη γνώμη μας η **εικόνα** πρέπει να ανοίξει.

Να δούμε το **δίμηνο** (δημοψήφισμα, εκλογές), και το **οκτάμηνο** της ΣΥΡΙΖικής «διαπραγμάτευσης», μέσα στον **ευρύτερο πολιτικό κύκλο της «αντιμνημονιακής» πάλης (με τα χαρακτηριστικά που είχε) και ειδικότερα την περίοδο 2012-2015**, όπου κυριάρχησε η λογική της **κοινωνικής κινηματικής αναμονής** και της ανάθεσης της προοπτικής της ανατροπής σε μια από τα πάνω ανατροπή μέσω **κυβερνητικής αλλαγής**.

Είχαμε εμφανή υποχώρηση όχι μόνο των αγώνων, αλλά και της ανατρεπτικής πολιτικής λογικής γενικά, της αντίληψης της ταξικής πάλης, ως του καθοριστικού πεδίου για την πραγματική αλλαγή των ταξικών συσχετισμών και συνακόλουθα και για την αναγέννηση και ενίσχυση της αριστεράς και ειδικά της αντικαπιταλιστικής.

Δυστυχώς, το δίπολο **“υποτίμηση της ανατρεπτικής πολιτικής δράσης των κάτω-αποθέωση της κυβερνητικής αλλαγής ως βασικού εφελθήριου ανατροπής”**, είτε αγνοήθηκε πλήρως (με παράθεση σημαντικών αλλά μικρής κλίμακας συνδικαλιστικών αγώνων), είτε σχεδόν υμνήθηκε ασυλλόγιστα, ως ο δρόμος της αρετής και της ανώτερης πολιτικοποίησης.

Δυστυχώς, η υστέρηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να κινηθεί θαρραλέα, ειδικά στην **κρίσιμη περίοδο 2010-2012**, αφενός σε **μορφές εργατικής λαϊκής αυτοοργάνωσης και ξεσηκωμού**, αντιθετικές προς το αστικό πολιτικό σύστημα ενσωμάτωσης και αφετέρου σε μια λογική συνολικής πολιτικής ανατροπής και **απάντησης στο ζήτημα της λαϊκής διακυβέρνησης και εξουσίας**, δημιούργησε ένα κενό που αποδείχτηκε εύφορο έδαφος (ακόμη και εντός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ) για τις πλέον **κλασσικές αντιλήψεις κυβερνητικής διαχείρισης εντός του**

συστήματος και με το μαζικό κίνημα σε (δεύτερο) ρόλο υποστήριξης.

Η εκλογική κυριαρχία των κομμάτων που στηρίζουν τα μνημόνια, μαζί με την αδύνατη παρουσία της αριστεράς, αποτυπώνουν **αρνητικούς πολιτικούς (και ιδεολογικούς) συσχετισμούς** και αυταπάτες μιας ευρύτερης πολιτικής περιόδου. Τα **σπέρματα της ήττας** για το λαϊκό παράγοντα, αλλά και για την αριστερά, ακόμη και για την αντικαπιταλιστική, κομμουνιστική αριστερά, βρίσκονται στο παραπάνω δίπολο, που έχει κινηματικές, πολιτικές και θεωρητικές πλευρές. Και εδώ χρειάζεται τολμηρή εξέταση και γενναία, ταξική, εργατική, **μαχόμενη αυτοκριτική**.

Το ερώτημα της ρήξης, των προϋποθέσεων και των συνεπειών της και ο πανικός της αριστεράς

Ο ταξικός και πολιτικός αντίπαλος, με καλύτερη επίγνωση του κοινωνικού, ταξικού αλλά και του πολιτικού, ιδεολογικού συσχετισμού, ήξερε και ξέρει να διαλέγει **πεδίο**, όπου θα έχει πλεονέκτημα και θα κονταίνει το βραχυπρόθεσμο προβάδισμα των ασταθών αντιπάλων του.

Το πεδίο αυτό, το οριοθετούσε λίγο ως πολύ το ερώτημα:

«Δε σας αρέσει το μνημόνιο... Είστε όμως με την έξοδο από την ΕΕ; Απορρίπτεται συνακόλουθα και αυτό το σχέδιο αναμονής της έλευσης των επενδυτών που θα δώσουν δουλειά και ψωμί; Είστε διατεθειμένοι να φανταστείτε μια άλλη πορεία που όχι μόνο δε θα στηρίζεται αλλά θα έχει ως δηλωμένο εχθρό της τον κόσμο του κεφαλαίου;»

Πάνω σε αυτό το ερώτημα, η συστημική αντίληψη, σαφώς ευρύτερη, σοβαρότερη και υπέρτερη από την απήχηση των κλασσικών αστικών κομμάτων εξουσίας, πέτυχε **πλήρη σχεδόν ηγεμονία**.

Και μέσα στον κόσμο γενικά, όσο και επί των αριστερών πολιτικών ρευμάτων αμφισβήτησής της. Ειδικά σε ότι αφορά την αριστερά, το **ερώτημα της ρήξης, των προϋποθέσεων και των συνεπειών της**, που έθεσε δυνατά ο αντίπαλος, προκάλεσε αν όχι πανικό, τουλάχιστον ψελλίσματα. Συνήθεις απαντήσεις:

«Δεν είπαμε αυτό», «δεν το λέμε επ' ουδενί για τώρα αλλά για αύριο», «μόνο στο βαθμό που χρειαστεί και αν χρειαστεί», «όχι ευκαία, αλλά πιθανά αναγκαστική έσχατη λύση».

Εδώ ο **ΣΥΡΙΖΑ** έπαιξε μπάλα.

Όχι όμως ως θύμα, όπως οριακά υπήρξε το 2012, αλλά κυρίως ως **θύτης**.

Έφερε (με τη λεγόμενη διαπραγματεύση) τα πράγματα ως τον γκρεμό, ακριβώς για να τον δείξει και να τρομάξει τον κόσμο:

«Ορίστε λοιπόν, να 'τος ο γκρεμός: Θέλετε να πηδήξουμε μήπως στο κενό;».

Ας σκεφτούμε με αυτή την οπτική την διαπραγματευτική τακτική του ΣΥΡΙΖΑ: Που αλλού άραγε θα οδηγούσαν οι πληρωμές χρέους, χωρίς παράλληλη αναχρηματοδότηση, παρά μόνο στο να μπορέσουν όλοι να δουν τον γκρεμό; Ήταν απαραίτητη και **σωστή** τακτική για όποιον **ήθελε** να επιτελέσει τον πολιτικό άθλο της μετατροπής της αντιμνημονιακής βούλησης σε μνημονιακή συμμόρφωση.

Όσο για το **ΚΚΕ** είχε επιλέξει να ηττηθεί εξ αρχής, αρνούμενο να δώσει μάχη στον παρόντα πολιτικό χρόνο. Αυτό το διαχρονικό 5,5%, είναι πραγματικά πολύ φτωχό για ένα ιστορικό κόμμα με δεκάδες χιλιάδες μέλη.

Και η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** ωστόσο, δεν ανταποκρίθηκε όπως θα όφειλε στην προβολή με συνεκτικό τρόπο του **αντικαπιταλιστικού δρόμου** και του **μεταβατικού προγράμματος**, καθώς και στην οργανική σύνδεσή του τόσο με τις άμεσες ζωτικές κοινωνικές διεκδικήσεις, όσο και την ίδια την επαναστατική τομή και την πάλη για την εξουσία.

Κυβέρνηση του Τρίτου Μνημονίου, αλλά και των δύο προηγούμενων

Τι κυβέρνηση έχουμε τώρα; Κυβέρνηση εφαρμογής του **Τρίτου Μνημονίου**, είναι μια προφανής απάντηση.

Και όμως, δεν πρόκειται μόνο για αυτό: Είναι κυβέρνηση υλοποίησης και των κατά βάση ανεκπλήρωτων προβλέψεων και **των δύο προηγούμενων Μνημονίων**, οι οποίες έχουν ενσωματωθεί ρητά στο νέο Μνημόνιο. Χαρακτηριστικά, αλλά όχι μοναδικά παραδείγματα, το **ασφαλιστικό** και οι **ιδιωτικοποιήσεις**.

Άρα;

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, είναι αυτή που θα αναλάβει **συνολικό υπερ-έργο προώθησης συνολικών αντεργατικών τομών και καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων ιστορικού χαρακτήρα**, με μια σαρωτική τακτική μάλιστα. Εκεί ακριβώς που απέτυχαν τα κλασσικά αστικά κόμματα, ο ευρύτερος αστικός συνασπισμός εξουσίας, αποδεικνύεται ως η καλύτερη

λύση μια «κυβέρνηση της αριστεράς»...

Πόσο ήταν προετοιμασμένες οι ζωντανές λαϊκές δυνάμεις για αυτό τον πολιτικό ρόλο του ΣΥΡΙΖΑ; Πρόκειται για ένα τεράστιο πολιτικό ζήτημα για το οποίο βάρυναν και οι ανεπάρκειες της ευρύτερης αριστεράς, συμπεριλαμβανομένης και της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς.

Ειδικά, μετά τις ευρωεκλογές το **NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση**, εκτιμούσε πως:

«ο ΣΥΡΙΖΑ έχει διαβεί οριστικά τον Ρουβίκωνα της συστημικής πολιτικής και θα κινηθεί όχι απλά στο πλαίσιο της αστικής μα και ειδικότερα της μνημονιακής πολιτικής».

Στον αντίποδα αυτής της εκτίμησης, είχαμε τους διθυράμβους για την «πρώτη φορά αριστερή ανατροπή στην Ευρώπη». Ρητά ή υπόρρητα αναπτύχθηκαν θεωρήσεις που σχεδόν έβλεπαν τον Τσίπρα ως ...Αλλιέντε, που θα έπρεπε κριτικά να στηριχτεί ώστε «να μη μείνει στη μέση του ποταμού», με εφαρμογή μιας λογικής συμψηφισμών «στηρίζουμε τα θετικά, αντιπαλεύουμε τα αρνητικά». Ας θυμηθούμε (και εντός της ΑΝΤΑΡΣΥΑ) τις θεωρίες για «συμπολιτευόμενη κοινωνική αντιπολίτευση».

Ας τολμήσουμε **να κάνουμε ειλικρινή απολογισμό**: Η αναγκαία και χρήσιμη θεωρητική και πολιτική συζήτηση για το ενιαίο μέτωπο και την εργατική κυβέρνηση, δυστυχώς ηγεμονευόταν από την εκτίμηση ότι «η πολιτική ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί ανοιχτό διακύβευμα, δεν έχει κριθεί ο συστημικός χαρακτήρας της» και λειτουργούσε ως δικαιολογητική βάση (πάντα κριτικής) υποστήριξής της. Οι εύκολες κατηγορίες περί αριστερισμού, σεχταρισμού, φοβικότητας κ.λ.π. προς κάθε αντίθετη άποψη, αποτελούσαν το αναγκαίο προπέτασμα καπνού για τα παραπάνω.

Οι θεωρήσεις αυτές διαψεύστηκαν, όχι μόνο ως **εκτιμήσεις**, αλλά και ως προς τη **στόχευσή** τους, αν θεωρηθεί ότι στόχος ήταν η **αξιοποίηση των υπαρκτών αριστερών διαφοροποιήσεων στο ΣΥΡΙΖΑ**: όταν αυτές εκδηλώθηκαν, κυρίως ηγεμονεύτηκαν από την αναζήτηση και τον εγκλωβισμό τους στο υποτιθέμενο «καλό πρόγραμμα» του ΣΥΡΙΖΑ, που «πρόδωσε ο Τσίπρας». Συσπειρώνοντας μάλιστα απολύτως ηγεμονικά σε μια ρεφορμιστική ενδιάμεση γραμμή μισής-ρήξης και πολλούς από αυτούς που θεωρούσαν ότι θα ηγεμόνευαν πάνω τους σε ρηξιακή, αντιΕΕ και αντικαπιταλιστική κατεύθυνση.

Οι γέφυρες του Αντιμνημονιακού ΠΡΙΝ, με το Μνημονιακό ΤΩΡΑ

Υπάρχει όμως ένα εύλογο ερώτημα: Πως πήγαμε από ένα κόσμο που ψήφιζε για κατάργηση των μνημονίων και ΟΧΙ σε ένα νέο γύρο εργατικής γενοκτονίας, σε ένα κόσμο που έρχεται τελικά στην ψήφιση της κυβέρνησης του 3^{ου} μνημονίου και με την αριστερά ζωντανή, αλλά καθηλωμένη;

Κάποτε ο Βαρουφάκης μιλούσε για «**πρόγραμμα γέφυρα**» ανάμεσα στις παλιές μνημονιακές υποχρεώσεις και σε μια “νέα συμφωνία”.

Υπάρχουν όμως και **πολιτικές γέφυρες**, που μακριά από λογικές περί «ανοησίας του κόσμου», πρέπει να εντοπίσουμε τη λειτουργία τους στην πολιτική συμπεριφορά του.

Η **πρώτη και κραταιά πολιτική γέφυρα** για το ΣΥΡΙΖΑ από το αντιμνημονιακό ΠΡΙΝ στο μνημονιακό ΤΩΡΑ, ήταν η εμπεδωμένη λίγο ως πολύ στον κόσμο του αντίληψη για την ανάγκη (ή το αναγκαστικό) **παραμονής στην ευρωζώνη και την ΕΕ**. Αν η παραμονή σε αυτήν θεωρείται θέσφατο, τότε «τι να κάνουμε; θα καταπιούμε και ένα και δύο και τρία μνημόνια και απλά θα διαλέξουμε την **καλύτερη (ηπιότερη) εφαρμογή** τους»

Στην περίπτωση αυτή, βλέπουμε πόσο ασφυκτικά **συναρθρώνεται** η μαζική κοινωνική απαίτηση «να ζήσουμε με αξιοπρέπεια χωρίς μνημόνια», με την πολιτική προϋπόθεση της εξόδου και πόσο τραγικά λαθεμένη είναι η αντίληψη «ας βάλουμε το κοινωνικό ζήτημα και θα έρθει το πολιτικό». Αυτή η λογική αποτελούσε τον πυρήνα της πολιτικής στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ. Επαναλαμβάνουμε: για μια πολιτική δύναμη που έχει ως απaráβατη αρχή την παραμονή στην ΕΕ, ήταν μια **σωστή στρατηγική**, διότι έτσι θα έφερνε **τα πλοία στα νερά της**. Για την κοινωνική πλειοψηφία όμως, αποτελεί το δρόμο της καταστροφής και για την κομμουνιστική αριστερά τη συνταγή της αυτό-αιχμαλωσίας.

Η **δεύτερη πανίσχυρη πολιτική γέφυρα**, που επέτρεπε να καταπίνεται το Μνημόνιο 3, ήταν και είναι η **λογική της «αριστερής» κυβερνητικής διαχείρισης**, πάση θυσία και ως αφετηρία των πάντων. Μια εργαλειακή, αταξική, αφελής αντίληψη, που προτάσσει το ζήτημα της κυβερνητικής διαχείρισης σε αποσύνδεση από τη μάχη για την πραγματική εξουσία, τον οργανωμένο λαό και το περιεχόμενο της ασκούμενης πολιτικής.

Ας θυμηθούμε τι δήλωνε ο Γ. Κατρούγκαλος, αμέσως μετά την επαίσχυντη συμφωνία με τους δανειστές:

«Δεν υπάρχει καμιά συμφωνία της Βάρκιζας, διότι δεν παραδώσαμε την κυβέρνηση».

Το δίλλημα “αριστερά που ζει για την κυβέρνηση ή κυβέρνηση της αριστερής εργατικής πολιτικής, ως αποτέλεσμα ανατροπής και κλονισμού της αστικής κυριαρχίας”, δεν είναι θεωρητικό, αλλά διαμορφώνει πολιτικούς συσχετισμούς. Αν το καθοριστικό ζήτημα είναι η «αριστερή κυβέρνηση», ακόμη και αν εφαρμόζει δεξιά αστική πολιτική, ψηφίζεις ΣΥΡΙΖΑ, ακόμη και αν τον σιχτιρίζεις και θεωρείς ότι δεν τον στηρίζεις...

Διάψευση της θεωρίας του «πολιτικού κενού»

Αν οι δύο αυτές **συνδέσεις του ΠΡΙΝ με το ΤΩΡΑ**, έδωσαν μια νίκη (κατάφορτη από τη λογική της ήττας) στο ΣΥΡΙΖΑ, ήταν ακριβώς οι ίδιες που όρισαν το **πλαίσιο της ήττας για τη ΛΑΕ** (και ας μιλούσε στο όνομα της νίκης του ΟΧΙ).

Πώς να καταφέρουν να πείσουν πρώην ηγετικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ και της κυβέρνησής του, τα οποία μάλιστα υπεράσπισαν ως ορθή την πολιτική πορεία και κυβερνητική διαδρομή του ΣΥΡΙΖΑ μέχρι να φύγουν (και χωρίς καμία αυτοκριτική στη συνέχεια), όταν όλο το προηγούμενο διάστημα είτε **ισχυροποίησαν** αυτές τις συνδέσεις (αριστερή κυβέρνηση), είτε τις **υποβάθμισαν** (καθοριστικότητα της παραμονής ή εξόδου από ευρωζώνη/ΕΕ);

Η περίπτωση της ΛΑΕ αποτελεί με αυτό τον τρόπο και **διάψευση της θεωρίας του «πολιτικού κενού»**. Υπήρχε η υπόθεση ότι μόλις ο ΣΥΡΙΖΑ θα πήγαινε δεξιά, τότε, αν οι αριστερές τάσεις ήταν **εκεί** (δικαιολόγηση της συμμετοχής και της ανοχής στη γραμμή του), θα εισέπρατταν αυτόματα την αριστερή **δυσανεμία** από αυτή τη στροφή. Η πολιτική όμως και η συνείδηση δεν είναι στατική μηχανική, ούτε υπάρχουν ακίνητα σημεία αναφοράς. Η συν-υπηρέτηση της πολιτικής στρατηγικής του ΣΥΡΙΖΑ, ωθούσε σε συντηρητικές αντιλήψεις, θύμα των οποίων θα έπεφταν μοιραία και οι θιασώτες της «πολιτικής επαφής».

Πιο τραγική και από την ΛΑΕ, είναι η περίπτωση της **ΚΟΕ**, με ένα μεγάλο μέρος των δυνάμεών της και των βουλευτών της (4 από τους 6 βουλευτές που είχαν εκλεγεί διαδοχικά στις αναμετρήσεις 2012-2015), να μην την ακολουθούν μόλις αποφάσισε την αριστερή διαφοροποίησή της και να πηγαίνουν στη ΛΑΕ ή ακόμη χειρότερα να μένουν στο ΣΥΡΙΖΑ του Τρίτου Μνημονίου!

«Μένουμε Μνημόνιο και ευρωζώνη», ανήκοντας στο ΝΑΤΟ

Από τις ΗΠΑ ο πρωθυπουργός μας ενημέρωσε πρόσφατα επίσημα ότι «στις διαπραγματεύσεις με την ευρωζώνη, μας συμβούλευε και μας στήριζε η **κυβέρνηση των**

ΗΠΑ».

Αν θυμηθούμε και τους χορούς του Υπουργού Εξωτερικών **Ν.Κοτζιά** στη σύνοδο υπουργών των χωρών μελών του **NATO**, τις αγκαλιές με το δικτάτορα της Αιγύπτου **Σίσι** και τον άξονα θανάτου με το κράτος-δολοφόνο του **Ισραήλ**, θα δούμε πόσο τέμνονται οι άξονες των εξελίξεων στο οικονομικό, κοινωνικό, εσωτερικό πεδίο και στο **γεω-στρατηγικό**.

Συνεπώς το «ανήκουμε στο NATO και στη δύση» του Τσίπρα από το Τέξας, δεν ήταν απλά ένας ελιγμός, δήθεν «για να εστιάσει στο επείγον της κοινωνικής καταστροφής και να μην ανοίξει πολλά μέτωπα», όπως πολλοί αφελώς υποστήριξαν. Ο **αντιιμπεριαλιστικός αγώνας** πρέπει να είναι συστατικό στοιχείο του στόχου για την αντικαπιταλιστική ανατροπή και το σοσιαλισμό στην Ελλάδα.

Ποια πολιτική σταθεροποίηση;

Η μνημονιακή κοινοβουλευτική παν-κυριαρχία με κορμό και μαέστρο το ΣΥΡΙΖΑ, δε σημαίνει πολιτική σταθεροποίηση.

Είναι πολλές οι πλευρές της σημερινής πραγματικότητας, μαζί και η **διόγκωση της αποχής** στις πρόσφατες εκλογές, που φανερώνουν τούτο: **Δεν είναι η αστική πολιτική που πείθει, είναι η εναλλακτική εργατική πολιτική ανατροπής και διεξόδου που δεν συγκροτείται αξιόπιστα και με δύναμη επιβολής στη λογική του άλλου δρόμου.**

Τα μέτρα των μνημονίων είναι μπροστά και η πιθανή αντίδραση των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων στη νέα ληστεία, αποτελεί **ανοιχτό ενδεχόμενο**.

Μα και η διευρυνόμενη απόσταση και αν-εμπιστοσύνη στους θεσμούς και το πολιτικό σύστημα, επίσης, υπό προϋποθέσεις φυσικά, μπορεί να αποδειχτεί **βραδυφλεγής βόμβα**. Έχει σημασία να παρατηρήσουμε ότι το 2004 συμμετείχαν στις βουλευτικές εκλογές περίπου 7,5 εκατομμύρια, ενώ το 2015, μόλις 5,5 εκατομμύρια!

Το ερώτημα μιας άλλης πορείας παραμένει στη “μεριά μας”. Η απάντηση είναι ακόμη ανοιχτή και οι ευθύνες πολύ μεγάλες.

Αν κάτι «τέλειωσε» σε αυτές τις εκλογές είναι ο **ρηχός αντιμνημονιακός ορίζοντας** στην πολιτική των ρευμάτων της αριστεράς. Αντίθετα, ήρθαν σε πρώτο πλάνο γυμνά τα ερωτήματα:

Ρήξη και έξοδος ή όχι;

Μέσα ή έξω από το καπιταλιστικό πλαίσιο;

(«Σε ποια χώρα γίνονται αυτά ρε φίλε για να καταλάβω τι λες...», μια συνηθισμένη πλέον ερώτηση).

Χρεοκόπησε επίσης η «**λογική του καλσόν**» ή της **μονοστοχίας**, δηλαδή ότι αρκεί να βάζουμε ένα μόνο στόχο και στην πάλη για αυτόν θα γεννηθούν τα ερωτήματα για τα παρακάτω. Ας θυμηθούμε τη συλλογιστική του ΣΥΡΙΖΑ, που και άλλοι ζήλεψαν: «Καταργώ τα μνημόνια και αν με ενοχλήσει η ευρωζώνη μαλώνω μαζί της, αν είναι μετά μπροστά η ΕΕ τότε ίσως τα σπάσω μαζί της». Αποδείχτηκε ότι αυτή την **αλληλουχία συλλογισμών** ο κόσμος την κάνει από την αρχή.

Αν η αριστερά δεν μπορεί να υποστηρίξει θαρραλέα τη ρήξη και απλά βήχει, δεν μπορεί να περιμένει και πολλά. Φυσικά, ούτε και το αντίστροφο. με το τσουβάλιασμα των πάντων είναι σωστό. Η διαλεκτική σύνδεση είναι το ζητούμενο.

Η απειλή της στρατηγικής ήττας και η ανάγκη ανασυγκρότησης

Με αυτό το γενικό αρνητικό πολιτικό συσχετισμό,

με μια δήθεν αριστερή κυβέρνηση υλοποίησης ενός ακραίου νεοφιλελευθέρου σχεδίου κοινωνικής εξόντωσης και ανασυγκρότησης ενός φονικού ολοκληρωτικού καπιταλισμού σε κρίση,

με την κομμουνιστική και αντικαπιταλιστική αριστερά, όρθια και διακριτή, αλλά αδύνατη και όχι μαζική,

με την εργατική τάξη και τα άλλα λαϊκά στρώματα σε χαμηλό βαθμό οργάνωσης και κινητοποίησης, άρα με αδύνατα τα «υλικά» επιχειρήματα του άλλου δρόμου,

είμαστε μπροστά σε **κίνδυνο στρατηγικής ήττας**.

Με **αυτά τα κριτήρια** να ανησυχήσουμε, χωρίς να περιοριστούμε σε μια μίζερη συζήτηση αποκλειστικά για τα εκλογικά αποτελέσματα. Τότε θα είναι που δε θα βλέπουμε, όχι τον ελέφαντα στο δωμάτιο, αλλά τον μετεωρίτη που πλησιάζει.

Η **ιδιαιτερότητα της πολιτικής περιόδου**, είναι ότι δεν έχουμε την πολυτέλεια να διαχωρίσουμε τα καθήκοντα της **λαϊκής αντίστασης και της ανατροπής** της αντεργατικής μνημονιακής πολιτικής, με αυτά της **στρατηγικής επαναστατικής ανασυγκρότησης** του εργατικού κινήματος και της κομμουνιστικής αριστεράς.

Μακριά από λογικές ταύτισης αυτών των δύο πλευρών, είμαστε αντιμέτωποι με ένα **διπλό καθήκον**. Όρος για μια νικηφόρα εργατική λαϊκή αντεπίθεση είναι η γενικότερη **ανασυγκρότηση της πρωτοπορίας** καθώς τα καύσιμα της προηγούμενης περιόδου εξαντλούνται. Αλλά, τούτη η ανασυγκρότηση, δε νοείται παρά **μέσα στο πεδίο της λαϊκής δράσης**, με ανασύσταση όλων των μορφών της και ανακάλυψη νέων. Μερικές σκέψεις πάνω σε αυτό που αφορούν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ αλλά και την ανάγκη ενός νέου κόμματος κομμουνιστικής απελευθέρωσης, θα αναπτυχθούν σε επόμενο σημείωμα.